

Я довго-довго міркував,  
Чого-то в світі стало,  
Що так багато є людей,  
А добрих з них так мало.  
Що вже не жди від їх добра,  
А всякої напасти,  
Що на 'дного, що вміє дати,  
Є сто, що вміють красти.  
Чого ми бачим скрізь війну,  
А не братерську спілку,  
Чого ми любимо пити кров  
Ще більше, ніж горілку.  
Я зрозумів усе, як став  
Святе писмо читати,  
Щоб зрозуміти й ви могли,  
Ось точні вам цитати.  
"Створивши світ, подумав бог  
Про створення людини,  
І от узяв та накопав  
Пудів з чотири глини,  
І, замісивши з кізяком,  
Як для обмазки хати,  
Зліпив Адама й під тинок  
Поставив просихати.  
А як здалось, що він просох,  
Дмухнув у нього душу,  
Тоді в садок едемський свій  
Пустив його під грушу".  
Як можна бачить вам із цих  
Подробиць історичних,  
У справі цій не обійшлось  
Без помилок технічних.  
Найперше: нащо вжив творець  
Звичайну жовту глину,  
Коли він легко міг найти

Багато каоліну;  
По-друге, глину з кізяком  
Який гончар замісить?  
Якби якийсь таке зробив,  
Його б могли повісити.  
Нарешті, необачно й те:  
Вдихати дух у форму,  
Не пропаливши на огні  
Її як треба, в норму.

Адам розсохся вже, як ждав  
Фабричної ще марки,  
Тоді ж із його дух святий  
Геть вилетів крізь шпарки.  
Лишились глина та кізяк

Основою людини,  
Тому-то люди по цей час  
Не ліпші від скотини,  
І через те душа людська,  
Від першої минути,  
Не божеством, а кізяком  
Довіку буде тхнути.